ספר המידות — הקדמה שניה

בענין המידות. דע הנה בכל מדה ומדה יש בה כמה וכמה בחי' ועניינים וכל מדה היא בחי' קומה שלימה וע"כ כשחסר לאדם בחי' אחת מהמדה אף שכל המדה היא שלימה אצלו אעפ"כ מחמת החסרון אחד שיש לאדם בהמדה אזי נראה לו כאילו כל המדה חסירה אצלו כמו אצל האדם כשיש לו חסרון באבר אחד אזי כל גופו מבולבל ומרגיש החסרון בכל הגוף. כמו כן כשחסר לאדם איזה חסרון בהמדה נראה לו כאלו חסר כל המלה. והנה המדות הם שכינים אלו לאלו ע"כ יכולה מדה אחת לעזור למדה אחרת שהיא שכינה אצלה וכן באברי המדה יש שכינים ויוכל אבר מדה זו לעזור לאבר מדה אחרת כדוגמת שאמרו רז"ל אבר מחזיק אבר דהיינו כשאוכל זה האבר מהבהמה יתחזק אבר האדם. כן אצל המדות יוכל לסייע חלק מדה זו שהיא בחי' אבר המלה לאבר מדה השכינה אצלה וע"כ כשאדם רוצה לילך בדרך הקודש צריך לשבר כל המדות רעות ולזכות למדות טובות וצריך לבקש ולחפש עצמו תמיד ולחפש בכל מדה ומדה אם היא שלימה אצלו וכשרואה איזה חסרון באיזה מדה אזי יבקש לו עזר וסיוע מההמדה השכינה:

וזהו ענין הנאמרים באותיות הללו. והענין. למשל כשחסר לו ענוה ויש מדה אחרת המסוגלת לענוה כגון בטחון אזי צריך לסייע לו ע"י בטחון לבוא לענוה דהיינו לפעמים הבטחון הוא בקל לו יותר להשיגו ולהגיעו מענוה ואזי יעשה הקל עי"ז יבוא להמד' שהיא כבידה יותר אצלו. ולפעמים יש לו מדה האחרת אלא שאינו משתמש עמה וכשצריך לסייע לו מזו המדה למדה אחרת צריך להתחיל להשתמש עמה:

(פירוש. עפ"י משל הנ"ל. היינו למשל מי שרוצה לבא לענוה. ורואה שבטחון מסוגל לענוה. ובאמת כבר יש לו מדת הבטחון. רק שאינו משתמש עם זאת המדה של בטחון. אזי כשרוצה לזכות לענוה. צריך להתחיל להשתמש עם מדת הבטחון וכן כל כיוצא בזה בשאר המדות. והבן:)